

## 15. NEDELE PO SV. TROJICI, 31.8.2008

### **Žalm 117:**

**Chvalte Hospodina všichni národové, velejte ho všichni lidé. Neboť jest rozšířeno nad námi milosrdenství jeho a pravda Hospodinova na věky. Hallelujah!**

**Chvalte Hospodina, všechny národy, všichni lidé, chvalte ho zpěvem, neboť se nad námi mohutně klene jeho milosrdenství, Hospodinova věrnost je věčná. Haleluja!**

Tento žalm vyzývá k hlasité chvále všechny národy, doslova „gójím“, což jsou pro Židy národy pohanské: Hlaholte, halekejte, hlasitě chvalte Hospodina lidé ze všech pohanských národů; všichni, kdo nejste tělesnými potomky Abrahama, Izáka a Jákoba; všichni neobřezaní, kteří dosud nemáte s Hospodinem uzavřenu žádnou smlouvu! A druhá věta to v typickém biblickém paralelismu opakuje: Zpívejte mu k chvále všichni lidé, oslavujte hlasitým zpěvem úplně všichni, kdo žijete na zemi!

A proč mají všichni lidé hlasitě chválit Hospodina zpívat mu chvalozpěvy?

1. Protože je nad námi všemi rozšířeno jeho milosrdenství. Doslova „je zhuštěno“, milosrdenství je všude plno a ono převažuje nad vším ostatním – nad strachem, bolestí, lhostejností, prázdnotou, nesmyslností a nudou. Milosrdenství je hebrejsky CHESED a znamená láskyplnou věrnost Hospodina jeho stvoření: „Nikdy se tě nevzdám a nikdy tě neopustím!“ „Milováním věčným miluji tě, a proto ti ustavičně činím milosrdenství!“ Takhle husté, rozšířené, rozklenuté je Hospodinovo láskyplné milosrdenství nad námi všemi. Proto hlaholte, oslavujte, chvalte Hospodina!

2. Protože jeho pravda zůstává v platnosti na věky. Pravda je hebrejsky EMET, od toho je odvozeno slovo AMEN, které znamená JISTĚ, STAŇ SE! Hebrejská pravda není jen shoda slova se skutečností; není to zákon na kamenných deskách, kterým Hospodin bude na věky utloukat protivníky a pochybovače a neposlušné. Je to pravda jeho slova, pravda obsažená v Písmu o původu světa a smyslu lidského života, který je v lásce se Stvořitelem a s bližními. A když nám ta láska selhává a my zhřešíme, tak ta pravda říká: Nebudu se na věky na tebe hněvat a trestat tě; po nějakém čase, až pochopíš, ti odpustím nepravost a na tvůj hřích už nikdy nevzpomenu. Já budu vaším Bohem a vy budete mým lidem.

To jsou tedy ty dva základní důvody, proč mají všichni lidé ze všech národů chválit Hospodina a velebit ho zpěvem! Protože jeho láska je největší silou a jeho věrnost trvá na věky. Spontánně, vesele, s nadšením chvalte a velejte!

A teď mi řekněte, jestli se to opravdu děje! Chválí Hospodina národy a velebí ho zpěvem všichni lidé? Není ten náš žalm jenom zbožným přáním? Není to taková zoufalá výzva nadšence, který chce ostatní strhnout ke svému nadšení a oni na něho nechápavě hledí a neotevrou pusu? Není to tak dávno, kdy se k takovému nadšení vyzývalo v prvomájových průvodech, protože většina lidí se k nadšeným ovacím strany a vlády a velikých myslitelů komunistického hnutí nepřidávala. A tak se nadšení pomáhalo častým a hlasitým provoláváním HURÁ! Ale stejně to mnoho nepomohlo. Když se něco dělá z donucení, není to ono. Náš žalmista k chválení Hospodina přesto neúnavně vyzývá, protože ví, že Hospodin si to zaslouží, že za to stojí a že chválou Hospodina se děje něco podstatného mezi člověkem a Bohem.

Ale nám to chválení skutečně moc nejde z úst ani ze srdce. Mluvili jsme o tom v mládeži, jestli dnešní křesťané hodně chválí Hospodina a shodli jsme se, že ne. Naše komunikace s Bohem je především účelová. Modlíme se, protože nás to předkové naučili; protože jsme v úzkých; protože nás někdo vyzve. Ale skutečné chvály je mezi námi jako šafránu. V čem to vězí?

Nejspíš v tom, že žijeme ve vědomém nebo podvědomém přesvědčení, že náš život je až na výjimky v našich rukou. Přemýšlíme, pracujeme, organizujeme, platíme, prožíváme, užíváme, a všechno to jde podle našich představ. Bůh se nám z našeho života vytratil. Vzpomeneme si na něj jenom tehdy, když se nám něco nepodařilo, a hlavně když stojíme před nepřekonatelnou překážkou, hlavně v podobě nemoci nebo smrti. Pak prosíme – ale

nechválíme – pochopitelně, za co taky! A když se modlíme v dobrých časech, tak prosíme, aby na nás nic zlého nepřišlo, aby se měly naše děti dobře, byly zdravé a my také, atd. Na tom není samozřejmě nic špatného. Ale je to důkaz špatného obrazu Boha. Karl Rahner řekl: „Bůh, jak si ho představuje 60 – 80% lidí, naštěstí neexistuje.“ Nechci hádat, kolik procent je to v tomto shromáždění. Ale Bůh je skutečně někdo jiný než pomocník lidí pro kritické chvíle. Pán pánů, Král nad celou zemí! Vesmír je jeho svatyní, lidská duše jeho žádoucím příbytkem. Je všude a ve všem. Vše, co máme, jde od něho; to, že jsme, je jeho rozhodnutí. Má s námi plán, který dokáže rozvíjet s každým individuálně. Vede náš život podivuhodnými cestami, kterým ne vždy rozumíme. Nebýt jeho, pak nejsme, nemyslíme, nedýcháme, nemilujeme, nedoufáme, ba ani nevěříme. Nemůžeme si ho vůbec představit. Proto naše představy o něm jsou karikatury a jsou falešné. A proto neumíme chválit.

Apoštol Pavel to taky věděl. Proto píše: „**Vždyť je jeden a týž Pán, štědrý ke všem, kdo ho vzývají. Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou vzývat toho, o němž neslyšeli?**“ Pavel toto píše nejen pohanských národech, ale také o Židech, vyvoleném národě. Čas od času dochází mezi vyvolenými ke krizi víry. A tak nevzývají, nechválí Hospodina. A pak přijdou na jejich místo jiní, kteří budou chválit Hospodina, protože poznají jeho milosrdenství a zakusí rozkoš z jeho pravdy. Když nebudou chválit evangelíci, pak to bude dělat někdo jiný; ale vždycky tu bude někdo, kdo ostatním bude oznamovat, že Hospodin je jedinečný a že si zaslouží chválu a vděčnost. Hospodin třeba v nás vzbudí žárlivost, když se dá poznat jiným a oni ho budou vzývat a slavit. A třeba pak začneme znova Pána hledat.

Důvod k nevzývání Hospodina je v tom, že ho lidé neznají. Je tu tedy trvalý úkol zvěstovat, že Hospodin je dobrý a jeho milosrdenství zůstává na věky. Je to úkol každého pokřtěného věřícího. Ale především musíme sami hledat Hospodina a poznávat jeho milosrdenství a věrnost. A pak teprve budeme schopni – třeba ve vzácných chvílích osvícení – ze srdce plného vděčnosti a z úst prozářených úsměvem vydávat chvalozpěv.

Poznejte Hospodina, jeho milosrdenství a věrnost jsou stále na blízku a k dispozici. Poznejte jeho lásku a věrnost. A pak chvalte. Protože kdo chválí, ten ví, že není sám; ten poznává, že všechno nezáleží jen na jeho vůli a síle a rozumu. Že se může třeba snažit do roztrhání těla, ale když mu Hospodin nepožehná, nebude jeho námaha k ničemu. Kdo chválí, ví, že je milován věčnou láskou, kterou ani smrt nepřemůže. Kdo chválí, je plný radosti z toho, že jeho špatné činy a slova a myšlenky jsou obmyty krví Beránka, který snímá hříchy světa. Kdo chválí, ten sám sebe, své drahé, svoji minulost, přítomnost i budoucnost odevzdává do rukou toho, který byl, který je a který bude vždycky nad námi, pro nás a s námi. Ta možnost chválit a užívat požehnání z chválení, je dána každému člověku. Proto žalmista zpívá: Chvalte Hospodina všichni národové, velejte ho zpěvem všichni lidé. Neboť je kolem nás nahuštěno jeho milosrdenství a Hospodinova věrnost trvá navždycky. Haleluja! Amen

*Pane Ježíši Kriste,*

*tys chválil Otce za to, že skryl věci lidské spásy před moudrými a rozumnými a zjevil je dětem. I my jsme takoví, moudří sami v sobě; nejednou se cítíme silní v kramflecích a myslíme si, že Boha nepotřebujeme. Jako nevěřící si říkáme, že si poradíme sami a nikoho nepotřebujeme. Prosíme o víru dítěte, o důvěru a odevzdanost, z nichž pramení skutečná chvála. Hosana, Synu Davidovu, požehnaný, který přicházíš ve jménu Páně. Hosana na výsostech. Amen*

\* Čtení: Izajáš 2,1-5 \* Poslání: Ř 15,7-11 \* Písně: 47/1-3/, Chvalte Hospodina, 442, 610, 163

jh